Män Veta

ATT styrka icke kan förhindra förgiftning av till och med de mest obetydliga sår eller skrämor!

ATT blodförgiftning betyder värk — oförmögenhet — förlust av arbete.

ATT Zam-Buk dödar och bortdriver giftiga sjukdomsbaciller.

ATT förutom att vara starkt antiseptisk man alltid kan förlita sig på Zam-Buk att lindra smärtorna och gro nytt skinn.

ATT ingen mineral- eller fethaltig salva kan någonsin likställas med Zam-Buk för hudsjukdomar.

50c per ask hos alle apotekare

Zam-Buk

"Ett apotek i en två-tums ask."

GIN PILLS FÖR

FRISKA NJURAR

Huvudverk, smärtor i ryggen, försvårad eller för riklig urinavsöndring äro säkra tecken på njurråkomma. Gin Pills ge snabb lindring. 50 cents hos alla apotekare och medicinhandlande.

National Drug & Chemical Company of Canada, Limited.

Toronto, Canada

DET FINNS EN ORSAK

— — — — varför det betalar sig att producera och skeppa grädde av högsta kvalitet.

God grädde betyder god gradering; god gradering betyder gott pris.

— — OCH DET ÄR BLOTT HÄLFTEN — —

God grädde betyder också gott smör, och gott canadensiskt smör betyder en större efterfrågan för detsamma å den utländska marknaden.

På detta beror det pris Ni erhåller för Eder grädde.

För noggrann och punktlig tillsyn skeppa grädden till närmaste filial av

Caulder's CREAMERIES LTD.

FILIALER I: Assiniboia, Broadview, Bruno, Bulyea, Carlyle, Empress, Carnduff, Gravelbourg, Humboldt, Maple Creek, Moose Jaw, Outlook, Regina, Saskatoon, Shaunavon, Swift Current, Watson, Weyburn, Wilkie, Wolseley.

FRÅN MALMÖ, ALTA.

Red. av S. C. T.

Som jag ser på adresslappen, är tiden snart utlupen, så det är bäst att insända betalning. Det är bättre att vara på tid än att komma försent. Tidningen är bra och hoppas den kommer så att förbliva fortfarande.

Högaktningsfullt.
Theodor Helsing.

NÅGRA TANKAR OM NATIONALFÖRBUNDET.

Red av S. C. T.

Med anledning av förslaget om bildandet av ett svenskt nationalförbund, vill jag säga, att det är min innerliga önskan, att se ett sådant företag lyckas. Men jag tror icke att det kommer att lyckas om bara en viss klick av något slag skall försöka att få sina önskningar gällande och därmed skola de övriga såsom nation, men dock av olika tänkesätt vara tvungna att rätta sig därefter. Det går icke alls. Nej alla måste få hava fritt i det hänseendet. Men låt oss förenas såsom svenskar och låt oss lära att respektera varandra trots det, att vi tänka olika i vissa frågor. Välj medlemmar för styrelsen ur olika läger och ni skall därmed kunna lyckas, men icke på något annat vis. Kortsynthet, som endast räcker inom ett visst område, och trångbröstheet duger icke i detta företag. Detta är nu i korthet min tanke angående Svenska Nationalförbundet.

Många hälsningar till alla som läsa dessa bristfälliga rader.

Vestbo.

ETT ERKÄNNANDE.

Red. av S. C. T.

Det har kommit till min kännedom att Ni ämnar utvidga Eder tidning i början av maj månad, och jag vill skynda att sända Eder en rad till välönskan i det ganska stora och ansvarsfulla uppdraget, som kräver stora summor.

Det var redan ett stort steg framåt Ni tog, då Ni vid årets början insatte en ny modern tryckpress, och att Ni kunde göra det just nu, då det financiella läget i Canada icke varit det bästa eller ljusaste, vittnar ju om, att Ni har lyckats att ro Er skuta även under dimma och ogynnsamt väder. En tidning, som är tryckt med klar, tydlig stil, tilltalar både ung och gammal och har större värde än det otydliga och dunkla bladet, vars innehåll man måste bli delaktig av genom ansträngning och möda.

Vid en tidpunkt som denna i Eder tidnings historia, så kan det ju icke vara opassande att göra erinringar från svunnen tid. Den tid jag vistades i Canada (1919—1922) var det icke precis någon lätt sak att vara ansvarig tidningsutgivare. Det var en bullersam tid, och nya tidningsföretag hörde till dagens ordning. Det såg ju så lätt och lockande ut att ha sin egen tidning. Varför kunde icke varje liten grupp förse sig med ett eget språkrör? Så tycktes man resonera och så uppstodo olika tidningar, vilka började sin tillvaro med att framhålla sina egna förtjänster och andras brister från första början. Somliga voro kyrkliga blad, andra representerade industriella åskådningar, och under "vajande fanor och klingande spel" styrde dessa nya tidningsskutor ut från hamn i solsken och vackert väder, under det att meningsfrändernas hurrarop hördes från alla kanter. Så länge vädret var vackert redde de sig bra, men så snart stormarna (financiella) började blåsa började båten att vagga, seglen att sönderslitas, masterna att nedbrytas som sköra säv, och i flesta fall måste bessättningen för "att rädda sig fly". Men Ni lyckades kryssa mellan skären, vilket vittnade om, hr Dahl, att Ni var i besättning av en "kaptens" skarpa blick och lugna hållning. Kostnaden av en tidning känner jag rätt så väl, och därför uttalar jag vid detta tillfället i Svenska Canada-Tidningens historia ett uppriktigt ord av erkännande och välönskan. Och jag gör detta så mycket villigare därför, att jag märker, att Ni intager en vänlig ställning mot den kyrkliga verksamheten i Canada och publicerar deras notiser och konferensnyheter. Icke heller har jag den senare tiden sett i Edra spalter ovänliga eller ovärdiga uttalanden i andliga frågor.

I detta sammanhang kan jag icke heller undvika att giva ett ord av beundran över tidningens vackra och tilltalande svenska. Svenska Canada-Tidningens språk är icke allenast vårdat, det är v a c k e r t. Det slarviga sätt på vilket många tidningar redigeras i detta land är förödmjukande för var och en som känner något litet till ett språks lagar. Jag har i mina gömmor ett exemplar av en svensk-canadensisk tidning, åtta sidor stark, som på dessa åtta sidor har fyrahundrafemtio gramatikaliska och typografiska fel. Det är visst icke vem som helst som kan redigera en tidning. **Det är en heder för alla svenskar i Canada att deras tidning talar verkligt god svenska.** När tidningen kommer till Sverige hedrar den svensk-canadensaren, och ingen kan förutsäga hur långt eller till vem det tryckta ordet går. Jag läser ofta annonserna i Er tidning av beundran över den fina översättningen.

Låt mig därför vid denna tidpunkt i Er tidnings historia tillönska Eder framgång. Må Svenska Canada-Tidningen städse förbliva en villig tjänarinna för allt som är högt, stort och ädelt och må den bliva våra kära över Canadas omätliga vidder kringspridda landsmän till glädje och gagn.

I all uppriktighet.
(Rev.) **J. A. Liljengren.**

ETT TIDNINGSURKLIPP.

Undertecknad var för en tid sedan i tillfälle att i denna tidnings spalter ägna liten uppmärksamhet åt en insändare av signaturen "Pelle", vari nykterhets-, och rusdrycksspörssmålet, ur allmän supfrihetssynpunkt sett något behandlades. En tid efteråt hade jag nöjet att från samma signatur mottaga ett tidningsurklipp, som antagligen var meningen skulle utgöra svar på mina reflektioner i rusdrycksfrågan, med anhållan att jag i en artikel i tidningen ville bemöta detsamma, en anhållan som naturligtvis lämnades utan avseende, icke därför att urklippet ifråga var av en för nykterhetsfrågan så nedgörande art, att det från nykterhetsvänligt håll icke kunde bemötas. Nej tvärtom, det skulle ha varit en tacksam uppgift. Om Pelle hade velat se sitt urklipp bemött så hade det anstått honom att först få det infört i den tidning, där han ville se det bemött, eller om detta **icke kunnat gå** för sig, skrivit en artikel ifrågan, med de citat som varit behövliga, ur klippet.

I S. C. T. för den 8 april förekommer åter ett inlägg av Pelle med förnyad anhållan att jag ville punkt för punkt bemöta hans klippta artikel, och om jag det icke gör, så skall jag veta vad han tänker om mina inlägg, heter det. Nåväl, jag vet också vad jag tänker om den som går till anfall mot en av vår tids väldigaste folkrörelser och som, när han får mothugg, i sitt försvar, nödgas inbegripa tidningsurklippsförsändelser till sina opponenter.

Nu kunde jag väl giva Pelle ett urklipp, som skulle komma hans urklipp att — buga sig. Men vad vore det för mening med att jag och Pelle på det sättet slängde det ena tidningsurklippet efter det andra emellan oss, om vi icke kunde själva producera något i vårt eget lilla hjärnkontor. Och säkert är, att icke kunde vi begära att få upptaga en tidnings utrymme med sådant och även om vi kunde, så, vad det än vore, tidningspolemik vore det icke.

"Vårt dagliga tidningsurklipp giv oss i dag, men fängvårdsstyrelsens statistik giv oss icke", säger Pelle. Ja, statistik är nog torr läsning för våta, det medges. Men en av Pelles meningsfränder i rusdrycksfrågan sade dock i en supfrihetsartikel för en tid sedan, att "siffror kunna icke ljuga."

Nyktra förbrytare, som ej ens trampa på en brännvinskork, bruka inför domstolen skylla på att de voro berusade och ej visste vad de gjorde i hopp att få lindrigare straff, säger Pelle, och att vad förbrytaren i dylika fall framhåller tages för kontant och föres till statistiken, som alltså skulle bliva vilseledande. "Men med all eder visdom kanske ni ej vet om detta" tillägger Pelle som slutkläm på sitt värderade inlägg. Nej, jag visste verkligen icke att statistik tillverkas på ett så vårdslöst sätt. Men så kan jag ju icke heller, i likhet med Pelle, skryta över att ha läst så och så många stora nobelprisbelönade författare. Den som dömts i gudars råd till en plats i grovarbetarklassen och som under kampen för tillvaron fått arbeta sig trött till nära nog varje kväll, har sannerligen icke alltför många tillfällen till bekantskap med de andens stormän som möta oss i böckernas värld. Men man får ju försöka lära litet ändå så länge man lever, och nu fick man också lära hu-ru statistiktillverkningen tillgår. Kanske att förbudsländernas fylleristatistik och varför icke tidningsartiklar, som av spritintressen och supfrihetsvänner användas i den vällovliga avsikten att i allmänhetens ögon misstänkliggöra och skada nykterhetsrörelsen, speciellt förbudsrörelsen, är tillkommen på samma tillförlitliga sätt? Jag gör intet påstående i detta fall, jag bara frågar.

När Pelle säger att jag beskyllde honom för obekantskap med svenska författare så är han nog åtskilligt misstagen, ty vad jag avsåg med liknelsen om Port Arthur mannen som aldrig hade hört talas om Fröding, var den ohållbara ställning, Pelle försatte sig själv uti, när han sökte göra gällande att grova brott såsom rån, mord och tiggeri på gatan voro okända på krogarnes tid, ändock vet var man med någon erfarenhet av livet, att där rusdrycker flöda, vare sig lagligen eller olagligen, på krogar eller icke krogar, där förekommer också ganska ofta, ja allt för ofta, trätor och sår för ingenting och brott på svarta som nattmörkret själv.

Jag påstår icke, och har aldrig påstått, att rusdrycker äro orsaken till alla brott, ty det säger sig själv, att det måste finnas mer än en orsak till brottsligheten, men rusdryckernas skuld till förekommande brott och olyckor är dock så stor, att deras plats i civiliserade samhällen icke kan försvaras.

E. N—d.

"SVENSKARNA IBLAND OSS"

Över detta ämne har Nils F:son Brown skrivit en artikel i majhäftet av "The American Mercury." Det torde vara den första skrivelse av hr Brown, som jag läst — åtminstone med något intresse och uppmärksamhet. Jag hade ej läst denna, om jag ej blivit ombedd att så göra.

Jag är för litet bekant med herr Brown och är en alltför obetydlig skribent för att traktera honom, som han förtjänar. Man får väl likväl hoppas, att icke heller denna traktering utebliver. Tystnad vore måhända vältaligast, men tyvärr är tystnadens språk ett, som allmänheten föga känner till.

Jag har alltså gjort mig det omaket att fyra särskilda gånger genomläsa hr Browns artikel. Jag väntade, att detta skulle i mitt inre framkalla någon begriplig bild; men den bild, som framkallats, liknar varken "människa eller fågel eller fyrfotadjur eller kräldjur." Mer än någonting annat liknar den "smörja."

Den första tanke jag fick, var visst denna: "Hvad kan det vara för en tidskrift, som intager dylik smörja?" Jag vände bladet och fann något, som skulle föreställa poesi. Jag läser:

"Ateister, riktiga sådana,
dem tycker jag om.
Ateister, sådana som jaga
en kula genom sitt eget huvud."

Det måtte alltså vara en tidskrift, som icke är noga med sitt innehåll. Och man har ju skäl att antaga, att utgivare, skribenter och läsekrets ganska mycket likna varandra, ty en titt i en sådan tidskrift är nog att få en allvarligt tänkande människa att slänga den från sig för att aldrig mer öppna den.

Jag vet icke, vad värde hr Browns artikel kan ha för vår samtid. Den är okritisk och vänder upp på ned på förhållanden, som äro alltför välkända för att tåla någon dispyt. Möjligen kunde den i en avlägsen framtid giva anledning till en övergående meningsskiljaktighet de lärde emellan angående Sveriges och Amerikas relativa bildningsnivå i det tjugonde århundradet. Någon med hr Browns själsegenskaper kunde ju komma över ett exemplar av hr Browns skrift i någon gömma och förebära, att han hittat en viktig urkund, författad av ett av det tjugonde århundradets stora snillen, och hr Brown kunde sålunda i en avlägsen framtid skörda det anseende, han förgäves fikat efter under sitt jordelv. Skada, att han berövat sig de enda utsikter han har genom att sälja sina anspråk på odödlighet för något som i själva verket är sämre än Esaus beryktade grynvälling!

De äldre bland oss veta, med vilken överlägsenhet amerikanerna plägade se ned på de "gröna" svenskarna. De minnas de roliga historier, vi själva brukade upprepa: vilka svårigheter invandraren i sin okunnighet hade med "frusen pudding," välsmakande men hårdtuggade bananer och meloner, levande krabbor o.m.d.; huru vid en middagsbjudning den ene lade beslag på en hel paj, den andre var god att få i sig en skål med syltt, som var ämnad för hela sällskapet o. s. v. Brown däremot vill vända om förhållandet. Enligt hans iakttagelse blir svensken löjlig först när han återvänder till sitt hemland efter att ha varit i Amerika, och vad det beträffar synes han ej vara beredd att göra något undantag, ty sedan han i två månaders tid studerat tvänne återkomna svenskamerikaner, fick han det klart för sig, att alla svenskamerikaner voro likadana. Hur det skall gå för honom själv, ifall han kommer hem till Sverige, nämner han ingenting om. Men så är han väl inte radikal för ro skull. Han kan ju säga som gatpojken sa: "Vet du, på va' sätt ja' liknar Julius Caesar? Jo, I've burnt my bridges (breeches) behind me."

Jag vet verkligen icke, hur jag skall förklara hr Browns antipati mot amerikansk kultur, som förleder honom till att förklara till och med det bästa, som Amerika åstadkommit i den vägen, för humbug. Att han gjort det i fosterlandskärlekens intresse såsom en repressalie för den behandling, hans landsman fått röna i Amerika, håller icke streck. Det synes, som vore han så ytterligt nationalistisk, att amerikanerna bliva för honom äkta samariter, så att en svensk ej kan umgås med dem utan att besmittas, men även detta är icke någon höjaktig förklaring. På ett ställe synes han dock giva oss nyckeln till situationen. Han har givit svenskamerikanen det vitsordet, att han är hårdad, ärlig och arbetsam — "det visste vi alla förut!" utbrister han. Men så fortsätter han: "Men att han också är en verkligt civiliserad människa, med storslagna intellektuella intressen — — det är en nyhet för oss." Han har nämligen i Sverige lärt att göra åtskillnad mellan "bättre folk och sämre folk" och räknade sig naturligtvis till de förra. Sämre folk kunde han nog fördraga, blott de höllo sig på tillbörligt avstånd och visade honom den uppmärksamhet och vördnad, som tillkommer bättre folk. Trots de demokratiska principer, till vilka han bekänner sig — Gud vet av vad skäl — hänger den gamla högdragenheten i honom, och att se ett par torparebarn, som gjort sin lycka i främmande land och nu begynna visa sitt oberoende, begynna känna sitt människovärde, fästa mindre avseende än förr vid "bättre folk" — det kommer hans bitterhets bägare att flöda över — han känner sig förbisedd och skymfad, han slites mellan avund och förakt, och då han icke kan hämnas på annat sätt gör han sig lustig över deras klädedräkt, emedan den ej överensstämmer med hans smak eller lämpar sig efter senaste modet. Om detta icke förklarar saken, så — uppger jag försöket.

Det har väl aldrig fallit hr Brown in, att det finnes ett andligt Amerika, dit det nu är på modet att fara. Man kommer igen, fullpropad av nya idéer, utstyrd med glitter och bjäfs, med en föregiven upplysning och lärdom, som skall ersätta de enfaldiga föreställningar, vilka vi insupit med modersmjölken. Det har väl aldrig fallit hr Brown och hans gelikar in, att de göra samma intryck på djuptänkta människor (jag vill icke säga kristna), som den unge mannen och den unga kvinnan från Amerika gjorde på honom. Men vi äro i stånd att bedöma sådant herriskap lika osvikligt, som han bedömde torparbarnen, ja, till och med mycket osvikligare. Den som kan svälja, vad de sväljt, gör sig i själva verket mycket löjligare än de fundamentalister, om vilka hr Brown säger, att "de svälja skapelsehistorien i Första Mosebok och alla de övriga bibliska legenderna, krok, metrev och sänkbly." Bilden är för övrigt icke så dålig. En evangelists ämbete är ett fiskerihantverk. Men om Brown hade haft Guds krok i munnen och visste, huru hälsosamt och ljuft det är att följa, dit den kroken drager, skulle han icke gå med en förgiftad krok i munnen, suga på den fördömda pluntan och räcka den åt andra, som äro lika eländiga som han. Det är stor synd om dessa andliga amerikafarare. Man kan icke övertyga dem om huru illa de ta sig ut. De ha icke tänkt på, att en kristen med några få ord kan jämna deras stolta fästning med marken, hur vetenskapligt den än är byggd och hur ointaglig den än synes dem. De ha icke tänkt på — kanske har ingen ens sagt för dem (ehuru de kunnat läsa därom i bibeln), att den Gud, vilkens uppenbarelse de förlöjliga, är en illmarig Gud, att han narras med sådana, som föregiva, att de söka efter sanningen, men icke göra det av helt och uppriktigt hjärta; att han högtidligen förkunnat, att han med sin visdom skall skämma ut världens visdom och därvid gå så enfaldigt och narraktigt tillväga, att världens vise icke ha den ringaste aning om vad han förehar med dem — de kunde aldrig drömma, att han kunde fånga dem i ett så fint nät och göra det så fiffigt; att Guds avsikt ej är att tvinga människorna att tro sanningen; att han har gjort sanningen just så pass tillgänglig, att om man är dödligt angelägen därom, så kan man finna sanningen, vilket intygas av tusen och åter tusen, som funnit och ännu finna sanningen, trots allt vad otro och så kallad vetenskap föregiva. Genom att framhålla dessa fakta har man med ett enda slag omintetgjort allt, vad otrosvetenskapen föregiver sig ha uträttat emot gudsuppenbarelsen. Man kan tillstoppa öronen och gå på i blind hårdhackenhet, men om man ger sig tid att överväga, vad dessa fakta innebära, är man slagen och fången.

Vid ett nyligen hållet otrosföredrag med därpå följande diskussion gjorde jag publiken uppmärksam på Guds utmaning att med dårskap bekämpa världens visdom. En kvinna reste sig och protesterade mot att bli övervunnen av en dåre. Och föredragshållaren understödde hennes protest. Om jag varit Gud, veten I, vad jag hade gjort? Jag tror bestämt, att jag hade skrattat! En mera tragikomisk företeelse kan man icke tänka sig än en människa, som i förlitande på sitt förstånd inlåter sig i kamp med Gud.

Ehuru hr Browns artikel röjer en gräslig begreppsförvirring i fråga om andliga, sedliga och kulturella värden, innehåller den ett och annat, som förtjänar att beaktas. I den mycket omtvistade frågan rörande socialismens förhållande till religionen giver han oss följande värdefulla upplysning: "Jag har aldrig hört talas om någon verklig socialist, som varit sjundedagsadventist eller hyllat någon annan religion." I hans påstående om den svenskamerikanska pressens underhaltighet såväl som om svenskamerikanernas (och varför icke andra nationaliteters likasåväl?) låga kulturella ståndpunkt ligger väl, sorgligt nog, alltför mycken sanning. Ännu sorgligare är det, att de enda hjälpmedel däremot, som han tycker veta om, äro socialism, gudsförnekelse och — brännvin! Han förhastar sig måhända en smula, då han säger, att bibeln och psalmboken äro källorna till den bland svenskamerikanerna rådande kulturen. Han medgiver utan omsvep, att dessa äro "ärligt, strävsamt och i många hantverk mycket skickligt folk — goda, pålitliga människor, slavar, som kunna utföra ett gott dagsarbete, men" — säger han — "de äro visst icke några fackelbärare." "För dem är det intellektuella livet en tillsluten bok." Och dock heter det på ett annat ställe: "Alla skolor och högre läroverk, som svenskarna i Amerika upprättat, hava byggts av kyrkorna och stå under deras ledning." Månn' det? Var ha då hr Brown och hans präktiga socialister och gudsförnekare hållit sig? Ha de legat på latsidan, eller ha de haft så bråttom med att tala och skriva i nattmössan, att de glömt att bygga läroverk och ej orkat eller hunnit med ett enda? Och kan hr Brown ärligt och uppriktigt påstå, att socialism, gudsförnekelse och brännvin äro lika mäktiga faktorer som bibeln och psalmboken i fråga om att göra människor arbetsamma och ärliga? Han säger sig ha fullt upp med bevis för vad han påstår. Fram med bevisen! Han anför det bekanta uttryck, som en järnvägsmagnat skall hava begagnat: "Giv mig svenskar, snus och brännvin, så skall jag bygga en järnväg till helvetet!" Man må förlåta mig, om jag blir svärmisk: "Giv mig svenskar, biblar och psalmböcker, så skall jag bygga en järnväg till himlen!" Lätom oss icke förvillas. Bibeln och psalmboken äro omistliga bildningsmedel för vårt folk. Vi ha dem att tacka för allt stort och ädelt, som det svenska folket varit och gjort. De äro den enda säkra grundvalen för bildning och framåtskridande. Att hr Brown icke kan se deras betydelse för det intellektuella livet, beror på att han är blind. John Wesley visade prov på bättre iakttagelse- och omdömesförmåga, då han i sin dagbok anmärkte, vilket städat och passande, för att icke säga vältaligt, språk även obildade personer använde vid de religiösa sammankomsterna, sedan de varit omvända en tid. Röjes icke en människas bildningsgrad av det språk, hon begagnar? Vadan hade dessa olärda människor fått sin bildning? Från bibeln och psalmboken. Betänken detta, I som sänden slarviga skrivelser till tidningarna! Nyttjen bibeln och psalmboken flitigare. Därigenom underlättar I redaktörens och sättarnas arbete och given tidningen ett bättre innehåll.

Att de av svenskamerikanerna underhållna läroverken ej motsvara hr Browns krav, säger sig självt. Huru skulle han finna något behag i de predikanter, som utsändas från dessa läroverk! Möjligen kan det vara dem till gagn att veta, att hr Brown sätter dem i tredje klassen. Vad han menar med en förstklassig predikant, säger han oss icke. Hade jag icke varit rädd för att själv bli en tredje klassens predikant hade jag väl valt den banan. Men jag misstrodde dem som smickrade mig och hejdade mig själv, innan det blev för sent. Jag ville hellre bli jordbrukare, eller, om det så skulle vara, en landstrykare, än en präst, som tagit fel om sin kallelse. När dr. C. A. Swensson, Svenskamerikas störste folktalare, sökte övertala mig att resa till Uppsala för att fullborda mina studier, angav han som skäl för sitt yrkande, att "augustanaprästerna äro ett rätt och okunnigt folk.". När en så framstående prästman vågar tala på det viset om sina ämbetsbröder, torde man ha skäl att ursäkta en socialist och gudsförnekare, om han ej har höga tankar om dem. Browr ser dock ned på dem förnämligast därför, att de äro fundamentalister, en sak som han icke begriper det allra ringaste. Nu kunna de vara fundamentalister på två sätt: De kunna hava slagit sig igenom till en självständig, välgrundad och oövervinnelig övertygelse. I så fall högaktar jag dem, trots deras obilliga och orättvisa ställningstagande mot mig på den tid, då mina lutherstudier förde mig i konflikt med allt vad lärt och förfunstigt var inom Augustanasynoden. Eller de kunna vara fundamentalister av idel okunnighet och lättja, och jag befarar, att den klassen ej heller saknar sina representanter inom Augustanasynoden. Sådana komma att stå sig slätt, vare sig det gäller att redogöra för sin kyrkas tro och bekännelse eller försvara den mot otrons övergrepp.

Efter att hava genomläst hr Browns artikel, känner sig en sann fosterlandsvän manad att säga: Gud bevare oss för socialism, gudsförnekelse och brännvin!

J. B. Linderholm.

SJÄLVKÄNSLA.

Principalen: — Hm., ni vill ha förskott på nästa månad? Men antag till exempel att ni dör i morgan.

Bokhållaren: — Nej, herr grosshandlare, det är jag för hederlig karl till.

Framlidna tyska kejsarinnan Augustas juvelprydda kröna, värderad till $875,000, vilken år 1922 försvann från det kejserliga palatset å Unter den Linden i Berlin, lär ha burits av prinsessan Hermine vid hennes förmälning med f. kejsar Wilhelm, enligt vad som meddelats polisen.

— I går afton borttappades två nycklar som hängde på ett snöre mellan Vasakyrkan och Nya Teatern. Hederlig vedergällning utlovas.

"Swedish Colonization Board of Alberta.

Alla Skandinaviska farmare i Västra Canada som önska svenska lantbruksarbetare eller tjänsteflickor uppmanas härmed att insända sin ansökan snarast möjligt till

Sekr.: AXEL R. MELLANDER,
LAND BLDG.
Cor. First St. W. & 9th Avenue.
CALGARY, ALBERTA.

SKANDINAVER.

Vid behov av bistånd uti affärer med "gamla landet", arvsutredningar, bankaffärer m. m. hänvänd Eder till oss som hava mångårig erfarenhet uti sådana. Billiga arvoden, snabb expedition och hederligt bemötande i alla uppdrag som givas oss.

Förfrågningar besvaras mot porto.

SVENSKA LAG-BYRÅN,
106 N. La Salle Street,
Chicago, Ill., U. S. A.

ANNONSER FRÅN CALGARY, ALBERTA.

HUGILL & O'KEEFE
Advokater & Notarier
Land Bldg. CALGARY, ALBERTA.
Hörnet First St. West & 9th Ave.
John W. Hugill, K. C. Svensk konsul.

Svenska & Norska
Böcker & noveller
Svensk-engelska lexikon
Norsk-engelska lexikon
LINTON BROS.
122 8th Ave., East, Calgary.
Orders pr. post behandlas prompt.

Dr. JAMES ZIMMERMAN
TANDLÄKARE
Mottagningstid: 9 f. m.—5:30 e.m.
eller genom överenskommelse.
810 Herald Bldg., Calgary.
Kontorstel.: M7272; Residenstel.: M6523.

J. J. WISE & CO.
132 8th Ave., East, Calgary, Alta.
Vi föra ett fullständigt lager av överrockar, kostymer, arbetskläder, skjortor, strumpor m. m. Billiga priser. Human behandling.
Kom och se vårt lager och Ni skall bli övertygad.

Alberta Farmland Till Salu.
Jag har väl uppodlat farmland från $10 till $50 per acre i alla delar av Alberta.
A. G. MALM,
130 9th Ave., West, Calgary, Alta.

Prenumerationer och inkasseringar upptagas av
Mr. Axel R. Mellander,
C-o Svenska Konsulatet, Land Bldg.
CALGARY, ALTA.

Betala Prenumerationen

UPPARBETADE FARMAR
Skriv efter min nya förteckning vilken upptager större och mindre egendomar alla med bra lägen.
J. P. BUCKNAMN
Tel. A-2579. 35 C. P. R. Bldg.
WINNIPEG, MAN

ADVOKATER

Privat tel. Sh. 5736; Kontor A4963
Skandinavisk Advokat
W. J. LINDAL, B.A., L.L.B.
Jurist, Solicitör, etc.
Lärare Manitoba Law School.
Great West Permanent Bldg.

Doyle, Costigan & Co.
Advokater, juridiska ombud, notarier, etc.
845 Somerset Bldg., Portage Ave.
Winnipeg, Man. Phone A1613

O. C. Boness, B.A.
Jurist & Solicitör
Skandinavisk advokat
106 Adams Bldg.
EDMONTON, ALTA.

"WHITE LUNCH CAFE"
10230—101 Str. Edmonton Alta.
är den bästa skandinaviska restaurant i Edmonton. Gör ett besök och Ni blir övertygad. Billiga priser. God vällagad mat.
A. LINDSTRÖM.

Brudkronan för ogifta damer och herrar som önska brevväxla med personer värda från 1,000 till 45,000. Lät bröllopsklockor ringa för eder en gång. Damer erhålla herrars namnlista fritt. Tillskriv på skandinaviska eller engelska. — Peter E. Hanson, Box 1005, Chicago, Ill., U. S. A.

Vi anmoda alla prenumeranter, som häfta i skuld för tidningen och som ej förnyat prenumerationen för 1926, att godhetsfullt göra det NU. Använd nedan stående kupong.

Utgivare av
Svenska Canada-Tidningen,
Winnipeg, Man.

..... 19.....

Härmed inneslutes $.....för..... års prenumeration
för SVENSKA CANADA-TIDNINGEN { Jag är { ny pren. ..... / gammal pren. .....

PRENUMERATIONS-PRIS:
Ett år i förskott 2.00
Ett halvt år i förskott $1.50
4 månader i förskott $1.00
Sverige ett år med porto $3.00

Mitt namn .....

Postkontor .....

..... Provins .....